

Geestelijke tucht en belijdenis

door: B. Rossel

Dit onderwerp ligt erg gevoelig. Het raakt zowel de orde als de heiligheid van het huis van God. Het betreft de diepe en verborgen werkingen van de Heilige Geest in een ziel met het oog op het handhaven of het herstellen van de gemeenschap met de Vader en met de Zoon. Wij denken dan ook op geen enkele wijze een afdoende en eenvormig onderwijs te geven. Wij willen enkel in deze weinige regels iets doorgeven aan de overdenking van de broeders, wetend dat geen enkel artikel van dit soort de werkelijke oefening aangepast aan ieder geval op zich kan vervangen.

1. Geestelijke tucht

Het uitoefenen van de tucht in de Gemeente van God omvat niet, zoals men vaak denkt, alleen maar de daad van uitsluiting¹. De oorsprong van het woord tucht² toont, dat het op de eerste plaats betekent: opvoeding of vorming. De opvoeding houdt ook ongetwijfeld straf in, maar ook andere werkzaamheden: werk van de herder en leraar en in zekere zin profetisch werk (de profet past namelijk het Woord toe op de ziel, in een bijzondere toestand door de kracht van de Heilige Geest).

Natuurlijk blijven de toelating tot de Tafel van de Heer, de uitsluiting daarvan, het herstel, deze drie gevallen van de werking van de gemeente ten opzichte van personen, zeer belangrijk, maar alles wat hieraan vooraf gaat of volgt is dat niet minder.

Men zegt wel eens, dat uitsluiting het herstel van de schuldige tot doel heeft. Dat is waar, maar onvolledig. Inderdaad,

- 1° de verbetering van de persoon is één zaak, maar
- 2° het handhaven van de heiligheid in het huis van God en
- 3° de reiniging van het geweten van de heiligen is een andere zaak.

En precies deze drie redenen noodzaken dikwijls een uiterste maatregel. Als een plaatselijke gemeente

weigert de tucht uit te oefenen door nalatigheid, door gebrek aan onderscheid of geestkracht, haalt zij niet alleen over zichzelf, maar ook over de schuldige het oordeel van God volgens 1 Petrus 4:17.

Een plaatselijke gemeente in een goede geestelijk toestand, zal het kwaad in haar midden niet toelaten. Dit kwaad zal op de een of andere manier geopenbaard worden. Hebben echter wereldgelijkvormigheid³ en de wereldsgezindheid vat gekregen op die gemeente, dan is er gebrek aan onderscheid van ernstige niet beleden fouten, het gevolg daarvan geestelijke slapheid, die de gemeente verlammen en verontreinigen. Want wereldgelijkvormigheid en wereldsgezindheid komen vaak voort uit de macht van het geld.

Een gemeente kan alleen maar handelen als het kwaad bekend is. In Israël offerde men een offerande voor de zonde zonder opzet, pas als de zonde bekend werd of vastgesteld werd (Lev. 4:14, 23, 28). Iemand die melaats was of een huis dat door melaatsheid was aangetast moest worden bekeken en onderzocht (Lev. 14:3, 36). Tenslotte is het nodig om eraan te herinneren, dat de zonde van iemand in gemeenschap⁴ van belang is voor de wandel van de gemeente, terwijl de zonde van een persoon, die niet aan het Avondmaal deelneemt, niet datzelfde belang heeft.

2. Hoe wordt het kwaad ontdekt?

De Bijbel laat ons op veel manieren zien, op welke manier God een zonde die Hem beledigt, openbaar maakt:

1° God straft de schuldige zelf. In het bijzonder door ziekte en dood. We zouden veel gevallen kunnen opnoemen.

2° Een schandaal wordt openbaar. Het getuigenis van de schuldige is geruïneerd, ten minste tijdelijk en in bepaalde gevallen misschien voor altijd. Het

¹ Overigens is dit de uiterste grens van de tucht; ze komt in de praktijk in feite overeen met het einde van de tucht

² 'discere': leren, zich verder ontwikkelen

³ Een wereld, die hoe langer hoe meer de ernst van de zonde verkleint, die zelfs het kwaad goed noemt en het goed kwaad

⁴ Iemand die aan de Tafel van de Heer, het Avondmaal, deelneemt

getuigenis van zo'n gemeente is ernstig in opspraak gebracht.

3^e Een getuigenis van een ernstige fout van de een of ander komt naar boven. De plicht van de broeders is dan de betreffende persoon te gaan opzoeken en hem te vragen of de zaak waar is.

4^e De schuldige spreekt zich uit tegenover een broeder en bekent zijn zonde.

Wat moeten we doen? Hier snijden we het geheim aan van de belijdenis.

3. De belijdenis

Omschrijving van de belijdenis

Belijden is de bekentenis aan God of aan zijn naaste van zijn zonden. Een belijdenis gericht aan God kan persoonlijk zijn (Dan. 9:4) of gemeenschappelijk (Neh. 9:2). Een belijdenis ten opzichte van de naaste kan uitgesproken worden of voor een enkel persoon of voor een groep personen of zelfs voor de hele gemeente.

Redenen voor de belijdenis

De belediging die God is aangedaan of het onrecht die een broeder is aangedaan, vereisen een bekentenis en berouw. Men spreekt een belijdenis uit om de troost en de rust te kennen. Sommigen die in wie werkelijk de Heilige Geest aan het werk is, willen ontslagen worden van een grote last. Geen enkele zorg, geen enkele toewijding zal in zulke gevallen teveel zijn.

Anderen echter vestigen graag de aandacht op zichzelf, om interessant te zijn. Ze willen zelf een rol spelen. Men moet hen waarschuwen voor zichzelf en ze aanraden minder met zichzelf en zich meer met de Heer bezig te houden.

Bij het belijden moet men twee klippen omzeilen: ziekelijke gewetens, die voortdurend gevaar lopen verontrust te zijn over fouten, waar anderen niets in zien; en in het tegenovergestelde geval moeten lichtzinnige of weinig nauwgezette geesten aangespoord worden tot een ware en noodzakelijke belijdenis.

Aard van de belijdenis

Het is duidelijk, dat er zonde is en zonde. Overspel is ernstiger dan een toevallige toorn. In dit opzicht is de lijst van 1 Korinthe 5:11 leerzaam. Zoals bekend is, is deze lijst een aanwijzing en niet uitputtend (volledig). Aan de andere kant, gaat het om toestanden ("*als iemand die...*") en niet op zichzelf staande zonden.

Bovendien om ten volle geldig te zijn, moet de belijdenis oprecht en spontaan zijn (uit eigen beweging). In zulke omstandigheden is de belijdenis het gevolg van het feit, dat de zonde is ingezien, geoordeeld en verafschuwed in haar eigenlijke karakter. Als dat het geval is, verlangt zo iemand er naar zich door het te belijden zich ervan te ontdoen, wat

overigens ook de gevolgen mogen zijn, die er voor de belijder uit kunnen voortkomen.

Gebruik van de belijdenis

Het is duidelijk, dat alles niet openbaar gemaakt moet worden, hoewel eenmaal alles in het volle licht zal komen (Luk. 12:1-3; 2 Kor. 5:10). Hoe minder men zich met het kwaad bezighoudt en hoe minder men er met anderen over praat, hoe beter het is. Bijvoorbeeld, als een broeder het gevoel heeft om met een andere broeder te praten over een zonde van intieme en persoonlijke aard en zich tegenover die ander daarover uitspreekt, dan moet die andere broeder daar niet links en rechts over gaan praten. Zelfs in een geval van overspel (bij gelegenheid), kan het gebeuren, dat stilzwijgen de voorkeur geniet. Vooral als de toestand van de gemeente te wensen overlaat. Want dit is het hoofdpunt: welk gebruik zullen de broeders en daarna de hele gemeente maken van dat wat zij hebben gehoord? Want als datgene, wat een gemeenschappelijk verootmoediging had moeten bewerken, een algemene kwaadsprekerij ten gevolg heeft, was het dan niet beter geweest, niets te zeggen? Want als kwaadsprekerij het gevolg is, loopt zelfs het bestaan van de hele gemeente gevaar.

Niets zeggen of spreken? Het is een heel ernstige vraag voor een geestelijk gezinde broeder. Op de eerste plaats weegt het gewicht van een belijdenis op het hart en geweten van hem, die ze heeft aangehoord. Gebed, overdenkingen, gevoel van de eer van God en van de heiligheid van de Gemeente, het welzijn van de schuldige, waarmee men zich verbonden voelt, moeten leiden tot een beslissing. De geestelijke broeder zal op de Heer wachten om geleid te worden, hetzij, dat hij de zaak voor zichzelf moet houden, hetzij dat twee of drie andere broeders ook op de hoogte gebracht moeten worden en dat de zaak daar blijft, het zij men verder moet gaan ⁵.

Laten we hierover herinneren aan iets wat iemand eens heeft gezegd: 'Het zou iets verschrikkelijks zijn om verplicht te zijn alle soorten van kwaad ter kennis van allen te moeten brengen. Dat is zeker niet de bedoeling en het betoont geen liefde. Integendeel, liefde zal een menigte van zonde bedekken. Met liefde in het hart gaat men naar een broeder toe, als men deze ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, men bidt voor hem. Zo'n zonde zou nooit in de openbaarheid moeten komen en nooit een kwestie moeten worden waarmee de gemeente zich bezig zou moeten houden ⁶. Maar als het kwaad al bekend is geworden, is het

---

⁵ Men denkt soms, dat als men een belijdenis meedeelt aan twee of drie andere broeders een gebrek aan geestelijke kracht verraadt, maar daar gaat het niet om. Als de verontreiniging de Heer en Zijn Gemeente aangaat, zal één broeder, behoudens enkele uitzonderingen, niet het recht gevoelen de kwestie alleen te beslissen.

⁶ Zie 'Discipline' door J.N. Darby

onvermijdelijk, dat de kwestie voor allen geplaatst wordt.

Hoe het ook is, de belediging die God is aangedaan en die God volmaakt kent, is belangrijker, dan de reputatie van wat men inderdaad niet is. We kunnen hieruit concluderen: Het ene geval verschilt van het andere. Er is bovenal afhankelijkheid nodig.

Een praktische slotopmerking

Een belijdenis moet aangehoord worden met evenveel ernst als genade. Wat te denken van een broeder, die gekheid zou maken of het bewijs zou leveren van een ongezonde nieuwsgierigheid? Bovendien, de schuldige richt zich in vertrouwen tot een broeder en deze broeder mag niet vergeten, dat hij dezelfde hartstochten

heeft als diegene die gezondigd heeft en dat hij in staat is dezelfde zonden te begaan.

Maar hij, die zijn zonde belijdt verlaat zich in vertrouwen op zijn broeder, die op zijn beurt genoodzaakt kan zijn om te zeggen, aan het begin van een onderhoud van dit soort, dat hij niet het recht heeft te zwijgen over feiten, die hij naar de aanwijzingen van de Heer zelf, verantwoordelijk is aan anderen mee te delen, voor het welzijn van de schuldige en van de gemeente.

Mochten de ernstige broeders van de verschillende plaatselijke getuigenissen geleid worden door de Heer zelf. Laat hen dit van geval tot geval beoordelen, want er is geen enkel geval gelijk. Dat Zijn heerlijkheid en het welzijn van ieder, de diepe beweegredenen zijn van elk handelen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1969-155](#)

Titel: [Discipline ecclésiastique et confession](#)